

Kniha Daniel — sto padesát tři

Duchovní symbolika severního a jižního království: cesta biblickými chrámy a lidskou přirozeností

Jeff Pippenger

2024-03-23

Severní království představovalo nižší přirozenost v chrámu lidstva; představovalo tělo v chrámu církve; představovalo lidské tělo v chrámu Kristově. Kristus vystavěl každý chrám a položil každý základ, a prvním kamenem v milleritském chrámu bylo učení o „sedmi časech“, které jsou znázorněny Ezechiellovými dvěma holemi. Ve vzpouře roku 1863 laodicejský adventismus zavrhl svůj prorocký „úhelný kámen“, což se rovněž odehrálo při stavbě pozemského chrámu. Zavržení kámen byl určen k tomu, aby byl vybrán při dokončení stavby chrámu, ačkoli byl po celé období výstavby kamenem úrazu. Prorocké Slovo však dosvědčuje, že zavržený kámen úrazu se nakonec stane hlavou úhlu.

Hůl „sedmi časů“, jak je představena jižním královstvím, je ve vztahu k severnímu království „hlavou“. Je „hlavou“, neboť právě v jižním království si Bůh zvolil spojit Jeruzalém se sebou jako své město, kam umístil svou svatyni i své jméno. Dokud obě hole nebyly spojeny od roku 1798 do roku 1844, byla „hlavou“ nižší, jižní říše. Jakmile bylo Janovi roku 1844 řečeno, aby severní království ponechal stranou, neboť bylo vydáno pohanům, zůstalo jižní království jako korouhev stojící osamoceně jako jeden národ, anebo alespoň takový byl plán. Tento plán byl zmařen vzpourou roku 1863 a prvním „vzpourou v Kádeši“ moderního Izraele.

Dne 11. září 2001 Pán přivedl svou laodicejskou církev zpět do roku 1863, zpět do roku 1888, zpět do roku 1919 a zpět do roku 1957, k druhé „vzpouře v Kádeši“. Při této vzpouře se však nyní naplňuje zaslíbení, že kámen, který zavrhli, se stane úhelným kamenem. Naplňuje se v těch, kteří jsou představeni jako sto čtyřicet čtyři tisíc, mezi nimiž Kristus navěky uskutečňuje spojení božství a lidství.

Pavel označil nižší přirozenost jako tělo a vyšší přirozenost jako mysl. Tělo (nižší přirozenost) označil za smrt.

Víme zajisté, že zákon je duchovní; ale já jsem tělesný, prodaný pod hřích. Neboť tomu, co činím, nerozumím; neboť nečiním to, co chci, nýbrž činím to, co nenávidím. Jestliže tedy činím to, co nechci, souhlasím se zákonem, že jest dobrý. A tak již to nečiním já, nýbrž hřích, který ve mně přebývá. Neboť vím, že ve mně, to jest v mém těle, nepřebývá dobré; neboť chtění jest mi přítomno, ale vykonat to, co jest dobré, nenalézám. Vždyť nečiním dobré, které chci, nýbrž činím zlé, které nechci. Jestliže však činím to, co nechci, již to nečiním já, nýbrž hřích, který ve mně přebývá. Nalézám tedy zákon, že když chci činit dobré, přítomno jest mi zlé. Neboť podle vnitřního člověka mám zalíbení v zákoně Božím; ale vidím jiný zákon ve svých údech, bojující proti zákonu mé mysli a jímám mne do zajetí zákona hříchu, který jest v mých údech. Ó bídný já člověk! Kdo mne vysvobodí z těla této smrti? Římanům 7,14–24.

Pavel věděl, že v jeho „těle“ nepřebývá „nic dobrého“. Sklony, jak zděděné, tak vypěstované, které existovaly v jeho těle (jeho organismu), působily jen k tomu, aby ho vedly do hříchu. Tyto sklony představovaly zákon hříchu, avšak Pavel toužil zachovávat zákon Boží, nikoli zákon hříchu. Zákon Boží Pavel označil jako „zákon své mysli“ (své vyšší přirozenosti). Jeho volání znělo: „Kdo mě vysvobodí z těla smrti?“ Pavel ovšem věděl, že vysvobození přinese božství, avšak také věděl, že dílo vysvobození vyžaduje jeho účast.

A proto, moji milovaní, jako jste vždycky poslouchali, nejen v mé přítomnosti, nýbrž nyní mnohem více v mé nepřítomnosti, s bázní a chvěním uvádějte ve skutek svou vlastní spásu. Neboť je to Bůh, který ve vás působí i chtění i činění podle své dobré vůle. Filipským 2,12.13.

Vysvobození z těla smrti bylo vykonáno božskou mocí, která byla spojena s lidskou silou; a právě to byl příklad, který Ježíš poskytl lidem. I když zákon hříchu činně působil v nižší přirozenosti těla, Ježíš udržoval svou nižší přirozenost v poddanosti Božímu zákonu tím, že podřizoval svou vůli vůli svého Otce. Pavel mohl nalézt vysvobození, kdyby podřídil svou vůli vůli božství. Tím by uskutečňoval své vlastní spasení, a právě to má sestra Whiteová na mysli, když hovoří o díle odstraňování hříchu z našeho života.

„Každá duše, která se odmítá odevzdat Bohu, je pod kontrolou jiné moci. Nepatří sama sobě. Může mluvit o svobodě, avšak je v nejubožejším otroctví. Není jí dovoleno spatřit krásu pravdy, neboť její mysl je pod kontrolou satana. Zatímco si lichotí, že následuje pokyny vlastního úsudku, poslouchá vůli knížete temnoty. Kristus přišel, aby z duše sňal okovy otroctví hříchu. „Jestliže vás tedy Syn osvobodí, budete skutečně svobodni.“ „Zákon Ducha života v Kristu Ježíši“ nás osvobozuje „od zákona hříchu a smrti“. Římanům 8,2.“

„V díle vykoupení není žádné donucování. Nepoužívá se žádná vnější síla. Pod vlivem Ducha Božího je člověk ponechán svobodný, aby si zvolil, komu bude sloužit. Ve změně, která nastává, když se duše odevzdá Kristu, je nejvyšší smysl svobody. Vypuzení hříchu je činem samotné duše. Je pravda, že nemáme moc vysvobodit se ze Satanovy nadvlády; avšak když toužíme být vysvobozeni od hříchu a ve své veliké nouzi voláme po moci přicházející zvenčí a stojící nad námi, jsou síly duše proniknuty božskou energií Ducha svatého a poslouchají pokyny vůle při plnění vůle Boží.

„Jedinou podmínkou, za níž je svoboda člověka možná, je stát se jedno s Kristem. „Pravda vás učiní svobodnými;“ a Kristus je pravda. Hřích může zvítězit pouze tím, že oslabí mysl a zničí svobodu duše. Podřízení se Bohu je návratem k sobě samému — k pravé slávě a důstojnosti člověka. Božský zákon, jemuž jsme přivedeni k podřízenosti, je „zákon svobody“. Jakub 2,12.“ Touha věků, 466.

Pavel zvolal: „Já nešťastný člověk! Kdo mě vysvobodí z těla této smrti?“ Sestra Whiteová uvedla: „Když toužíme být vysvobozeni od hříchu a ve své veliké nouzi voláme po moci, která je mimo nás a nad námi, jsou síly duše proniknuty božskou energií Ducha svatého a poslouchají příkazy vůle při naplňování vůle Boží.“ Když vstupujeme do spojení svého lidství s božstvím Kristovým skrze uplatnění své vůle, vykonáváme onen „skutek“ odstranění hříchu z vlastní „duše“.

Avšak to, co „potřebujeme pochopit, je pravá síla vůle“. Vůle je „vládnoucí mocí v přirozenosti člověka, mocí rozhodnutí neboli volby. Vše závisí na správném působení vůle. Moc volby dal Bůh lidem; je na nich, aby ji uplatňovali. Nemůžete změnit své srdce, nemůžete mu ze sebe samých odevzdat jeho náklonnosti Bohu; avšak můžete se rozhodnout Mu sloužit. Můžete Mu odevzdat svou vůli; On pak ve vás bude působit, abyste chtěli i činili podle Jeho dobré vůle. Tak bude celá vaše přirozenost podřízena vedení Ducha Kristova; vaše náklonnosti se soustředí na Něho, vaše myšlenky budou s Ním v souladu.“

Pavel tyto pravdy znal a věděl, že jeho nižší přirozenost musí být prostřednictvím uplatnění jeho vůle podrobena jeho vyšší přirozenosti. Proto Pavel denně umíral.

Každého dne umírám — při vašem chlubení, které mám v Kristu Ježíši, našem Pánu. 1 Korinským 15,31.

Pavel věděl, že potřebuje denně ukřižovávat svou nižší přirozenost tím, že uplatňuje svou vůli, aby ji udržel v poddanosti. Proto ukřižoval své tělo.

A ti, kdo jsou Kristovi, ukřižovali tělo i s jeho vášněmi a žádostmi. Galatským 5,24.

Pavel věděl, že jeho hříšné tělo bude v lidstvu přebývat až do druhého příchodu Krista, kdy věrní v okamžení, v mrknutí oka, obdrží nové oslavené tělo. Proto rok 1798 označuje základ šestačtyřiceti let, během nichž byl vztyčen milleritský chrám, neboť Kristus jako jediný základ byl Beránek zabitý od založení světa. Severní království bylo tělem, které skrze hřích získalo nad lidstvem převahu a povýšilo se, aby bylo padělaným severním královstvím. Roku 1844 bylo Janovi řečeno, aby „vynechal“ nádvoří, což v řečtině znamená zavrhnout nižší přirozenost, která získala převahu nad vyšší přirozeností, kam se Bůh rozhodl vložit své jméno; a roku 1798 mělo být ukřižováno tělo (nižší přirozenost) i s „vášněmi a žádostmi“.

V samotném základu Kristovo tělo při ukřižování zemřelo, neboť byl vyťat ze země živých. Jižní království pak mělo být jedním národem, s jedním králem, ve smlouvě s Bohem, a národem, který má Boží svatyni ve svém středu. Řádek za řádkem, „sedm časů“ je nyní „hlavou úhelnou“, neboť od 11. září 2001 Bůh vztyčuje své „severní vojsko“ jako korouhev. Toto vojsko má být jedním národem a tento národ bude odrážet pouze Jeho obraz; a děje se tak právě v době, kdy satan pozvedá svůj „roh“, který je obrazem šelmy. V 37. kapitole Ezechiela poselství čtyř větrů vdechuje poselství pozdního deště těm, kteří potom povstávají jako toto vojsko. Poselství čtyř větrů je poselstvím Sedmé polnice, kde je dokonáno tajemství Boží.

Dokončující dílo zapečetování započalo 7. října 2023. Doba zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc se naplňuje během zaznívání sedmé polnice a tato polnice zaznívá v průběhu procesu zapečetování třikrát. Vždy označuje úder islámu proti Slavné zemi. Moderní duchovní „slavná země“ byla zasažena 11. září 2001 a starověká doslovná Slavná země byla zasažena 7. října 2023, právě v tom roce, kdy dva svědkové, kteří byli zabití, znovu ožili. Třetí úder nastane při brzy přicházejícím nedělním zákoně ve Spojených státech.

Od 7. října 2023 republikánský roh a pravý protestantský roh šelmy ze země uskutečňují své závěrečné přechody v roh, který při brzy přicházejícím nedělním zákoně mluví buď jako drak,

nebo jako Beránek. Oba projevy vnitřních i vnějších protivníků ve velkém sporu, jenž se odehrává během závěrečných událostí dějin země, jsou oba umístěny v dějinách představovaných čtyřicátým veršem v 11. kapitole Daniela. Dva konečné vývoje obou rohů se uskutečňují během troubení Sedmé polnice. Sedmá polnice je třetí ze tří polnic běda.

Tři běda představují trojí naplnění proroctví a tímto způsobem podávají mocné svědectví o mezníku 7. října 2023. Jak v prvním běda, tak i ve druhém běda byla válka islámu vedena proti vojskům Říma, jímž jsou v posledních dnech Spojené státy, jak o tom svědčí dobytí Sovětského svazu, které bylo způsobeno tajným spojenectvím mezi antikristem (papežem Janem Pavlem II.) a falešným prorokem (Ronaldem Reaganem) v roce 1989.

V prvním běda, jak je předloženo v deváté kapitole Zjevení, se nachází časové proroctví o pěti měsících, což je sto padesát let. Ve druhém běda se nachází časové proroctví o třech stech devadesáti jednom roce a patnácti dnech. Obě časová proroctví představují válčení proti Římu, které islám přinesl během obou dějin představujících první a druhé běda. Tato dvě proroctví měla dva odlišné výsledky tohoto válčení. V prvních sto padesáti letech měl islám Řím „trápit“ a v proroctví o třech stech devadesáti jednom roce a patnácti dnech měl islám Řím „zabít“. Tato dvě proroctví byla přímo propojena. Ukončení oněch sto padesáti let, během nichž měl islám Řím trápit, určovalo začátek tří set devadesáti jednoho roku a patnácti dnů, během nichž měl islám Řím zabít. První a druhé běda jsou oddělena ukončením oněch sto padesáti let a započítím tří set devadesáti jednoho roku a patnácti dnů.

Spojené státy přestávají být šestým královstvím biblického proroctví při brzy přicházejícím nedělním zákoně, a tehdy jsou také prorocky „zabity“. Hodina „velikého zemětřesení“ v jedenácté kapitole Zjevení je brzy přicházející nedělní zákon, a když tato hodina nastane, přichází zároveň i sedmá trumpeta islámu. Přichází, aby označila konec neboli smrt šestého království, jímž je vojsko Říma v posledních dnech. Této smrti předcházelo sto padesát let, během nichž islám sužoval vojska Říma. Podle hlavních médií, která se pokoušejí zlehčovat činnost radikálního islámu v moderním světě, provedl islám od 7. října 2023 až do sepsání tohoto článku dne 12. února 2024 sto šedesát pět útoků proti americkým zájmům po celém světě.

Sto padesát let islámu, jenž zraňuje vojska Říma a vede k zabití vojsk Říma v prvním a druhém běda, se opakuje v dějinách třetího běda, neboť tak působí trojí aplikace proroctví. Zatroubení sedmé polnice, jímž je zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc, při němž dochází ke spojení božství s lidstvím, jak je znázorněno spojením dvou holí, má tři mezníky. Prvním je duchovní nádherná země a posledním je duchovní nádherná země. Prostředním mezníkem je doslovná nádherná země.

V roce 2023 druhé zatroubení výstražné Trubky třetího běda označilo vystupňování válečného působení islámu, když vstoupil do období, v němž měl „ubližovat“ šelmě země. V témže roce oba svědkové republikánského rohu a pravého protestantského rohu opět ožili a zahájili své vzájemné přechody do svých konečných symbolických rohů. V případě republikánského rohu to bylo spojení všech odpadlých protestantských mocností se všemi odpadlými republikánskými mocnostmi, aby vytvořily jeden roh, jenž je obrazem šelmy. U pravého protestantského rohu to bylo spojení božství s lidstvím, když roh ve svém charakteru přecházel z laodicejského do filadelfského, aby odrážel

opak obrazu šelmy. Rok 2023 nastal dvacet dva let po roce 2001, a tak představoval symbolickou spojitost božství sjednoceného s lidstvem.

Veškeré tyto dějiny se odehrávají ve čtyřicátém verši jedenácté kapitoly Daniela, což je verš, jenž byl odpečetěn a v roce 1989 přinesl rozmnožení poznání, které je znázorněno řekou Hiddekel. V prorockých dějinách tohoto verše je také dovršeno závěrečné dílo v Nejsvětější svatyni, což je světlo, jež bylo odpečetěno v roce 1798 a je znázorněno řekou Ulai. Počátek čtyřicátého verše označuje čas konce v roce 1798 a závěr tohoto verše označuje čas konce v roce 1989; obě řeky se v dějinách čtyřicátého verše spojují, právě tak jako se Tigris a Eufrat (Ulai a Hiddekel) spojují těsně předtím, než dosáhnou Perského zálivu.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

Duch Panovníka Hospodina jest nade mną, protože Hospodin mne pomazal, abych zvěstoval dobré poselství tichým; poslal mne, abych obvázal ty, kdo jsou zlomeného srdce, abych vyhlásil zajatým svobodu a vězňům otevření žaláře; abych vyhlásil milostivé léto Hospodinovo a den pomsty našeho Boha; abych potěšil všechny, kdo truchlí; abych ustanovil těm, kdo truchlí na Sijónu, že jim dám okrasu místo popela, olej radosti místo smutku, roucho chvály místo ducha sklíčenosti; aby byli nazváni stromy spravedlnosti, štěpováním Hospodinovým, aby byl oslaven.

A vystavějí dávné trosky, pozdvihnou někdejší zpustošená místa a opraví zbořená města, zpustošená po mnohá pokolení. A cizinci budou stát a pást vaše stáda, synové cizozemce budou vašimi oráči a vašimi vinaři. Vy však budete nazváni kněžími Hospodinovými, budou vás jmenovat služebníky našeho Boha; budete jíst bohatství národů a jejich slávou se budete chlubit. Za svou hanbu obdržíte dvojnásobek, a místo potupy se budou radovat ze svého podílu; proto ve své zemi zdědí dvojnásobek, věčná radost bude jejich.

Neboť já, Hospodin, miluji soud, nenávidím loupež při zápalné oběti; a povedu jejich dílo v pravdě a uzavřu s nimi věčnou smlouvu. A jejich símě bude známo mezi pohany a jejich potomstvo mezi národy; všichni, kdo je uvidí, je uznají, že jsou símě, jemuž Hospodin požehnal. Velice se budu radovat v Hospodinu, má duše bude plesat v mém Bohu; neboť mě oděl rouchem spásy, přikryl mě pláštěm spravedlnosti, jako když se ženich ozdobuje okrasou a jako nevěsta krásí se svými šperky. Neboť jako země vydává svůj pupen a jako zahrada dává vzklíčit tomu, co je v ní zaseto, tak Panovník Hospodin způsobí, že spravedlnost a chvála vyraší přede všemi národy. Izajáš 61,1–11.